

Przedobornik

Codziennie ilustrowane pismo narodowe i katolickie

Nr. 9

Ł

Rok 66

Niedziela, dnia 12 stycznia 1936

Katastrofalna powódź we Francji

Francję nawiedziła straszliwa powódź. Drobne rzeczki urosły do rozmiarów olbrzymich rzek. W południowo-wschodniej Francji mała doniedawna Vienna zrywa tamy i mosty. — A oto obrazek z zalanej wsi. — Tutaj znowu dworzec w Poitiers (czyt. Platje) zalany wodą.

Trąba powietrzna nad Düsseldorfem

Dachy domów i drzewa fruwały w powietrzu!

Kilka ludzi zabitych i kilkanaście rannych — Zniszczenie fabryki kas pancernych — Hala fabryczna idzie w gruzy — Zerwany dach wduszony w dolne ubikacje fabryki — Dantejskie sceny

Berlin. (PAT.) W piątek o godzinie 13 min. 30 nad Düsseldorfem przeszła silna burza. Wichura przewróciła kilka kiosków na ulicach, z kilku domów zerwane zostały dachy. Padające odłamki gzymsów raniły kilkunastu przechodniów.

Düsseldorf. (Tel. wł.) Jak donoszą z Neuss, burza, jaka przeszła po południu nad Düsseldorfem, spowodowała duże szkody w mieście. Na pograniczu miast Neuss-Heerdt zniszczona została fabryka kas pancernych. Mianowicie trąba zerwała dach, wduszając go w dolne ubikacje fabryki, wskutek czego zabity został 17-letni uczeń, dwie osoby zostały ciężko ranne, a 5 osób lżej.

Na kilku ulicach zerwane zostały dachy z domów, a pozostałe dachy ogołocone zostały z dachówek.

Düsseldorf. (Tel. wł.) Burza powietrzna, połączona z trąbą powietrzną i gradem, jaka przeszła w piątek koło godz. 13.30 nad miastem, spowodowała znacznie większe szkody, niż początkowo przypuszczano. Dotychczas istnieją wiadomości o dwóch zabitych oraz 13 mniej i więcej rannych.

Największe szkody wyrządziła trąba powietrzna, która z niesłychaną siłą przeszła przez część miasta. Nadeszła ona z przedmieścia Heer nad Oberkassel ponad Renem, następnie ponad miastem, kierując się ku placowi Worringera.

W tych częściach miasta, przez które przeszła trąba powietrzna, zniszczone zostały wszystkie drzewa, które wyrwane zostały z korzeniami. W Oberkassel zniszczeniu uległy drzewa średnicy 1 metra. W czasie burzy w powietrzu fruwały dachówki z domów, niby liście zrzucone podmuchem wiatru jesiennego. W licznych składach wyduszone zostały szyby wystawowe.

Liczba rannych oraz zabitych nie jest jeszcze prawdopodobnie ostateczną.

Düsseldorf. (Tel. wł.) Skutki

przebiegu trąby powietrznej odczuto również bardzo poważne w porcie Heerdt. Zawalił się tam magazyn węglowy, przyczem zabita została jedna osoba a dwie ranne. Na peryferiach miasta runęła również jedna hala fabryczna, przyczem i tam nie obeszło się bez ofiar. Jedna osoba padła trupem, a pięć zostało rannych ciężko, kilkadziesiąt lżej.

O wielkiej sile trąby świadczy fakt, że przewracała ona mury o grubości 15 cm.

W wielkim domu muzycznym t. zw. „Ton-Halle“ zerwany został dach, który następnie rzucony został ponad domami i ogrodami. Szczęśliwie jednak obeszło się w tym wypadku bez ofiar. Dachy zostały zerwane również z wielu innych budynków.

Ratusz z radą miejską wyleciał w powietrze!

Z gruzów wydobyto 4 zabitych i 13 ciężko rannych — Katastrofę spowodował ślusarz

Nowy Jork. (PAT.) Z Pendleton, w stanie Indjana donoszą, że tamtejszy ratusz w dniu wczorajszym wyleciał skutkiem wybuchu w powietrzu.

W chwili katastrofy odbywało się w ratuszu pierwsze posiedzenie nowo-

obranej rady miejskiej. Z gruzów ratusza wydobyto dotychczas 4 zabitych, 13 osób doznało ciężkiego poparzenia. Mimowolnym sprawcą katastrofy był ślusarz, który w piwnicy ratusza zapalił zapalniczkę, co spowodowało wybuch gazów ziemnych.

Na froncie walk w Abisynji

35 000 wojowników abisyńskich spieszy na odsiecz

Prowincja Sidamo zagrożona ewentualną ofensywą generała Graziani'ego

Rzym. (PAT.) Ogłoszono komunikat urzędowy nr. 93: Marszałek Badoglio telegrafuje: samoloty włoskie dokonały wywiadów na całym froncie erytrejskim i rozproszyły grupy przeciwników, które zgromadziły się ponownie na Amba-Aradam.

Adis Abeba. (Tel. wł.) Jak tu dziś ogłoszono, w ciągu ostatniego tygodnia na froncie południowym odbywały się liczne walki. Oddziały Dedżaka Bayene Marrert miały odnieść kilka zwycięstw.

Według abisyńskich relacji oddzia-

ły te miały zaskoczyć silny oddział włoski. Po krwawym starciu Włosi wycofali się, pozostawiając na polu walki zabitego wysokiego oficera oraz kilkudziesięciu askarów. Wojska abisyńskie miały zdobyć w tej walce 6 czołgów, 9 karabinów maszynowych oraz stację ra-

Prezes dyrekcji kolejowej warszawskiej idzie na emeryturę

Warszawa. (Tel. wł.) W najbliższym czasie przechodzi na emeryturę prezes warszawskiej dyrekcji kolei, Ziembkiewicz. (w)

Ordynacja podatkowa wyjdzie w drodze dekretu

Warszawa. (Tel. wł.) Jak słychać, zmiana ordynacji podatkowej dokonana będzie jeszcze w drodze dekretów. Prace nad tą ordynacją trwają jeszcze ciągle. (w)

Primo Carnero nie jedzie na front

Rzym. (PAT.) B. mistrz świata, słynny włoski olbrzym Primo Carnera wbrew pogłoskom, podanym przez prasę zagraniczną, nie wyjeżdża na front do Abisynji. W końcu stycznia Carnera wyjeżdża do Ameryki, gdzie rozegra szereg spotkań.

Sprawa obniżki opłat akademickich

Warszawa. (Tel. wł.) Na specjalnej komisji rektorów, zwołanej przez min. oświaty, pod przewodnictwem prof. Uniwersytetu Jagiellońskiego, Madziarskiego, omawiano możliwości zmniejszenia wpływów z opłat akademickich w granicach od 10—15 proc. Decyzja ministra o nowej tabeli opłat zapadnie w najbliższych dniach. W każdym razie przewidują, że nie będzie obowiązywała wstecz t. zn. nie będzie dotyczyła pierwszej raty, której płatność mija w styczniu.

„Niech marzenia lecą
Optymizmu nieco:
Życie było dotąd grandą
Odtąd będzie heca.”

A to heca noworoczna! Dobrze, że się już skończyła granda! Tylko czy listonoszy optymizm nie jest za różowy: bo może trwać dalej będzie jedno i drugie: i granda i heca. Dozorcy domowi tarnowscy są przy Nowym Roku o wiele bardziej uroczyści. Czytając ich credo noworoczne ma się wrażenie jakichś kosmicznych przemian, wychodzą oni daleko

poza świat i doczesność. Potęga ich poezji wstrząsa czytelnikami:

„Z serca szczerego
Z potęgą gromu
Życzy Wam szczęścia
Dozorca domu”

Słychać burzę. Ale dozorcy lecą z nami dalej:

„Z wieczności w wieczność,
Z wieków ogromu
Nowy Rok bieży...
Z dozorczą domu”

Jak widać dozorcy mieszkają

gdzieś we wieczności, skąd przychodzą do nas raz na rok: na Nowy Rok. Prawda, że często widzimy ich wtedy jedynie raz. Dozorcy wszakże składają dobrą ofertę, dość doczesną

„Gdy Cię coś gnębi,
Nie mów nikomu —
Usunie troski
Dozorca domu”

— Nie! — Poezja w Polsce kwitnie na bardzo dobrym gruncie. Tylko wawrzynów jest stanowczo za mało.

J. Biel.

Listy z Zakopanego

Artysta, który tworzy z błota...

Wyroby ceramiczne Stanisława Gąsienicy Sobczaka

Artystyczne wyroby ceramiczne St. Gąsienicy Sobczaka (od lewej): talerz „zbójnicki”, kropielnica i talerz.

Zakopane, 11 stycznia
Od szeregu lat rozwija się na Podhalu rodzinna, prawdziwie narodowa sztuka podhalańska. Rosną pod dłońmi wiernych Brzegów i Szostaków

sliczne rzeźby, tak dla ozdoby jak i codziennego użytku. Malarze podhalańscy na szklanych taflach tworzą barwne, zaczarowane cuda. Witkiewicz stworzył wspaniały typ domu-klatki, domu,

gdzie wszystkie tchnie swojszczyzną, gdzie i oko ma się czym popieścić i ciało przytulić bez obawy powalania, do złotych bierwion ścian. Krzywdę robi w Zakopanem Witkiewiczowi każdy, kto buduje nowoczesne niby, ale bez ducha i piękna — paki na króliki. A na pal zasługują niszczyciele „koleby” witkiewiczowskiej przy ul. Kościelskiej.

Przy tej samej ulicy, w niepozornym domu — od szeregu lat pracuje artysta-rzeźbiarz-ceramik, Stanisław Gąsienica Sobczak. Studjował w kraju i zagranicą w Paryżu, tworzył następnie sporo w drzewie, w kamieniu oraz wypalanej glinie.

Większość motywów artysty to ulubiona góralszczyzna, większość prac, to ceramika oparta na wzorach podhalańskich. Zadanie: tworzenie prawdziwych dzieł ceramicznej sztuki, opartych na tych prostych skromnych wzorach.

Wyroby Sobczaka to nie pstre malowanki. Są to kompozycje swojskich, prostych, a równocześnie pięknych i miłych wzorów do masowego wyrobu. Wiele z tych rzeczy, jak naprzykład niektóre amfory i wazy, nosi klasycz-

Napady na narodowców

W akcji napastniczej biorą udział „ludowcy”, socjaliści, wójtowie i sołtysi

Tarnów, 10. 1. Od pewnego czasu rozpoczęła „sanacja” oraz ludowcy i socjaliści, często wspólnymi siłami, nagonkę na Str. Nar. i jego członków. Nie ograniczono się do kłamstw i oszczerstw prasowych i ustnych, ale zorganizowano czynne napady na narodowców. W dodatku podlega się ludność b. niebezpiecznymi twierdzeniami, że Str. Nar. dąży do faszyzmu, dyktatury i... wojny. Jakoś za to szerzenie popłochu i podleganie nikogo się nie aresztuje.

Ostatnio w Bielczy w Brzeskiem na zebraniu S. N. przybyli wójt, sołtys i... prezes Str. Lud., którzy zebranie roz-

wiązali i chcieli chłopów buntować. Spotkali się z odprawą.

Dnia 3 bm. we wsi Poręba Radna koło Tarnowa sekretarz gminy Gumniska Wiśnicki, sołtys grom. Poręba Czapkowiec i poster. P. P. Witek zaczęli na drodze wracających ze zebrań S. N. jego członków. Tenże sam pan Wiśnicki i Czapkowiec w sklepie p. Ciury chwycili kandydata S. N. p. Wichra za gardło i przyłożywszy mu do skroni browning, krzyknęli: „Na honor ojczyzny, gadaj, co mówiono na zebraniu Str. Nar.!” Takimi wstrętными metodami chce się rozpaczliwie zahamować lawinę ruchu narodowego.

(tom III, str. 205). „Dnia 18. 11. komunikat ukraiński wojenny chwalił żydowską milicję za to, że wojskom polskimi na ulicach Lwowa stawiała „zacięty opór”. Czasopismo „Ukraińskie Słowo” chełpiło się tem, że „Żydzi idą z nami”. Uważana za sjonistyczny organ „Lemberger Zeitung”, trzymała z Ukraińcami. „Ukraińska rada narodowa w nocy do Wilsona głosiła, że Żydzi „jak jeden mąż stają po stronie Ukraińców i pragną być obywatelami „Zachodno - ukraińskiej Republiki”, (tom III, str. 206). „W Wilnie i Lidzie Żydzi czynnie wspierali bolszewików, strzelając z okien na nasze wojska” (tom III, str. 213).

„Pod wpływem Żydów na całym świecie zaczęto mówić wiele o rzekomym ucisku Żydów i pogromach w Polsce. Ponieważ Polska była w tym czasie w ciągłej walce z bolszewikami, z którymi trzymali Żydzi, więc pozory do obmawiania Polski się znalazły... Ponieważ wielki wpływ na Wilsona mieli Żydzi, a jeszcze większy na Lloyd George'a, dlatego Rada Najwyższa powołała do życia komisję „Nowych Państw”, która ułożyła traktat o mniejszościach, narzucony pod koniec kongresu Polsce” (tom III, str. 219).

W roku 1920 „niezapomnianem będzie również stanowisko tych Żydów, którzy witali armję Bronsztajna-Trockiego manifestacyjnie. W czasie cofa-

nia się, generał Szeptycki trzykrotnie przysyłał do Naczelnego Dowództwa raporty o zdradzie oficerów-Żydów, zaś pod Radzyminem bataljon wartowniczy, składający się z Żydów, przeszedł na stronę bolszewików. Tego rodzaju wypadki sprawiły, że minister spraw wojskowych Sosnkowski wydał rozkaz nieużywania Żydów do służby polowej i internowania ich w Jablonnie. Poza tem, z wyroku sądu doraźnego został rozstrzelany za szpiegostwo płocki rabin Chaim Szapira. Wreszcie wśród zbitych do Śląska Górnego, a następnie wydanych władzom polskim, było: dezertersów 202, a w tem Żydów 193, — uchylających się od poboru wojskowego 411, a w tem Żydów 398, — działających na szkodę państwa polskiego 328, w tem Żydów 325” (tom III, str. 232—3).

Podobnych faktów, świadczących ze straszliwą wymową, czym byli i czym są Żydzi dla Polski, możnaby z „Dziejów Polski” Sobieskiego przytoczyć więcej. Ale i przytoczonych wystarczy. Czy to może antysemityzm znakomitego historyka? Nie, to jego miłość prawdy i własnego narodu, miłość, cechująca całą wogóle jego działalność nauczycielską i naukową. Będąc jeszcze studentem Uniwersytetu Jagiellońskiego, całym sercem ukochał on Lelewela, i to nietylko jako znakomitego badacza źródeł i wiekie-

go twórcę syntez dziejowych, i nietylko jako gorącego miłośnika prawdy, ale także jako płomiennego patriotę. A jeżeli kto zapyta: „Jako? przecie Lelewel nie sądził tak surowo Żydów jak Sobieski”, — to odpowiedź będzie brzmiała: „Tak, ale, nie mówiąc już o tem, że wszystkich faktów, znanych Sobieskiemu, Lelewel jeszcze nie znał, i on zdawał sobie sprawę z niejednej szkody, jaką Żydzi wyrządzili Polsce; co więcej marzył o tem, żeby Polacy, „skoro się im pora nadarzy”... pomogli Żydom powrócić „do ziemi Abrahama i Dawida”. Może to właśnie dlatego historyk żydowski Henryk Graetz poczytywał Lelewela nie za filosemitę, za jakiego poczytują go ci, którzy pism jego dobrze nie znają, tylko za judofoba. Niechajże wolno będzie — na odpowiedzialność Graetza przytoczyć (z dziewiątego tomu jego „Historji Żydów”) wiadomość, że Lelewel powiedział kiedyś, już na emigracji w Paryżu:

— Nie lubię Żydów, to szpiegi, zdrajcy, niech sobie wędrują do Azji, ja nawet chrześcijanin nie wierzę. Sobieski także nie wierzył i marzył o tem samym, co Lelewel.

Ignacy Jan Paderewski
Kraków.

Wyroby ceramiczne Gąsienicy Sobczaka. Cukiernica do serwisu.

Mały feljeton

Poezja noworoczna

„Jak ma żołnierz stawić Marję,
Kiedy Dziadek umarł w maju”
K. Illakowiczówna.

Kazimiera Illakowiczówna, jedna z laureatek państw. nagrody literackiej, wcale nie jest w swej twórczości świąteczno-noworocznej odosobniona. Podobne rymy i w podobnym sensie tworzy dziś w Polsce wielu okolicznościowych poetów. Niech zaświadczą o tem dwie perełki poetyckie z miasta nie bardzo podtego — Tarnowa w Małopolsce. Zwyczajem dorocznym życzenia noworoczne złożyli mieszkańcom tego grodu listonosze i dozorcy domowi. Kominiarze ograniczyli się do jaskrawych oleodruków, jakby dla kontrastu z ich czarnym życiem.

Listonosze uraczyli swoich odbiorców wierszem p. t. „Menu 1936”. Liczyli widać na inteligentną publiczność, rozumiejącą aż po francusku. Już początek poematu wyciska ły:

„Ach ubogi roku,
Utońże już w mroku,
Nowy Rok się przygotował
do nowego skoku”

Ton jest nieco antypaństwowy. Jak to ubogi rok?: nowa konstytucja, ordynacja, dwie pożyczki, Bereza, zlikwidowanie opozycji przez wybory!... Ale odważni listonosze brną dalej:

„Odejdź — że na zawsze
Przyjdą czasy klawwsze
Nowy Rok mieć chyba będzie
maniery łaskawsze?”

Czyżby aluzja do „obcięć”? Nie dość na tem:

„Kryzys zniknie wszędzie
Forsy nam przybędzie,
Bo inaczej, to z torbami,
przyjdziem po kolendzie!”

Obiecująca perspektywa! A już zakończenie poematu powinno zastanowić „budowniczych” nowej ery:

do Księstwa Warszawskiego, nikt ich nie witał prócz Żydów, którzy z każdego miasteczka wychodzili z chorągwiemi, oznaczonemi cyfrą imperatora, witając Moskali jak zbawców” (tom II, str. 86). W roku 1831 roilo się od szpiegów żydowskich. „Paskiewicz wychwalał ich, że mu znakomite świadczyli usługi. Józef Joselewicz, syn Berka-pułkownika, nie zdolał zebrać z Żydów nawet jednego ochotniczego szwadronu” (tom II, str. 101). W roku 1848 w Poznańskim „Żydzi lawą stanęli po stronie Niemców... Generał niemiecki Brandt pisze: „Wychodzili Żydzi nieraz miłami naprzeciw wojsku pruskiemu i podlegali je to przeciwko temu, to przeciwko owoemu... Mogę dać stanowcze zapewnienie, że gdyby nie oni, sprawa byłaby tu załatwiona bez owego znamienia zemsty — okrucieństwa, które nam Polacy z zupełnem prawem, chociaż niejednokrotnie z przesadą zarzucają” (tom II, str. 117). Wielopolski „rzucił się z furją do walki z „lykami” i stan trzeci chciał sobie utworzyć z Żydów... Ze wszystkich reform Wielopolskiego w spadku po nim zostało to jedno: równouprawnienie Żydów. Nie przysłużył się niem słabemu mieszczaństwu polskiemu w Królestwie, ani nie posunął na krok naprzód asymilacji żydostwa”, (tom II, str. 128).

Wiek XX: W roku 1918, we Lwowie, Żydzi „z niezlicznymi wyjątkami przeszli odrazu na stronę Ukrainy”

W krzywym zwierciadłku
Duch posła Polakiewicza

Egzekutor, komornik — to codzienni goście w bardzo wielu domach. Parę lat temu ówczesny prezydent m. Krakowa, inż. Rolle, obliczał, iż magistrat krakowski zrobił w ciągu jednego tylko roku ponad 150 000 wniosków egzekucyjnych. Kraków ma niewiele ponad 200 000 mieszkańców. Wynika z tego że magistrat krakowski egzekwował trzy czwarte swoich mieszkańców.

Nosił wilk, ponieśli i wilka. Dziś prawie wszystkie samorządy mają na karku komorników i egzekutorów.

Min. Raczkiewicz rozesał niedawno temu okólnik, przypominający gminom wiejskim i miejskim obowiązek wyrównania zaległych dodatków mieszkaniowych dla nauczycieli. Inspektor szkolny ma prawo rozłożyć zaległości na raty i ma obowiązek dopilnować, aby władze skarbowe położyły areszt na fundusze gmin i bez względu na ich potrzeby oddały zajęte sumy — nauczycielom. Czy to pomoże? Czy to rozwiąże zagadnienie finansów gmin?

Jedno z kuratorów szkolnych postanowiło ścigać z gmin raty i procenty od pożyczek, zaciągniętych na budowę szkół. Zażądało ono od gmin powych skryptów dłużnych z klauzulą, iż w razie niepiacenia w terminie należności, wydziały powiatowe upoważniają skarb państwa do potrącania należnych mu sum z ogólnych podatków komunalnych, pobieranych przez skarb na rzecz tych samorządów. Gminy skrypty wydały. Kuratorjum przekazało komisjom rozrachunkowym przy izbach skarbowych wykazy należności na 787.385 zł. Komisje uznały kwoty te za podlegające egzekucji.

Gdy z kolei przystąpiono do egzekucji, okazało się, że dochody tych gmin przeważnie były już zajęte przez banki państwowe, Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych lub skarb państwa. Nie pomógł nawet dekret o ograniczeniu egzekucji prywatnych wierzycieli przeciw samorządom.

Samorządy dzielą los ogółu obywateli — bankrutują.

Niepodobna prowadzić polityki z jednym tylko celem — byle budżet państwa był zrównoważony. Tak wykladał przez lat kilka w Sejmie przywódca obozu „sanacyjnego”, wicemarsz. Polakiewicz.

P. Polakiewicza zlikwidowano. Ale duch jego pozostał.

Zgon historyka literatury

Warszawa. (PAT.) W czwartek 9 bm. zmarł w Warszawie znany historyk literatury prof. dr. Gabriel Koraf-Korbut.

Żydzi żdzierają skórę z angielskich robotników

Londyn. (Tel. wł.) Na posiedzeniu londyńskiej rady związków zawodowych jeden z delegatów wystąpił z ostrym atakiem przeciw żydowskim pracodawcom, których oskarżał o wypłacanie swym pracownikom głodowych płac, niższych niewspółmiernie od ustawowej taryfy. Delegat, który wystąpił przeciwko pracodawcy jest sam Żydem i nazywa się Moric Jacob.

Kazimierz Kucharski, który otrzymał nagrodę P. Z. L. A. na rok 1935

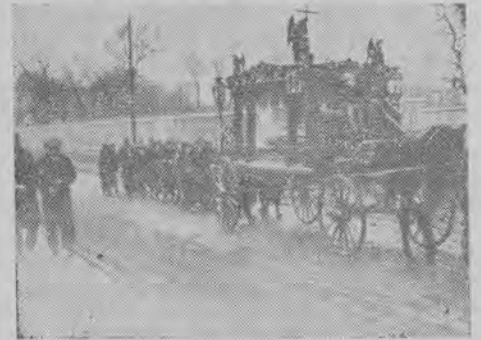
Echa strasznej zbrodni w Łodzi

Dom przy ul. Solnej 11. róg ul. Północnej w Łodzi, który groził zawaleniem się, obecnie poddany został rozbiórce.

Staw Scheblerowski w Łodzi. Krzyżyk wskazuje miejsce, z którego wyłowiono kadłub zamordowanego śp. Kubika.

W dniu 9 bm. odbył się w Łodzi pogrzeb zamordowanego przez trzy kobiety i dwóch umyślowo niedorozwiniętych chłopców śp. Kubika. Za plotem widocznym na zdjęciu, znajduje się staw, z którego przed kilkunastu dniami wyłowiono kadłub śp. Kubika, bez głowy i kończyn. Pozostałe części ciała znaleziono w dole biologicznym jednej z sąsiednich posesyj.

Pismo niemieckie zapowiada

Najazd Niemców na Poznań i Wielkopolskę!

Charakterystyczny fakt z okresu oficjalnej „przyjaźni polsko - niemieckiej“

Poznań, 10. 1. — W dwutygodniku „Ostland“, półurzędowym organie „Związku Niemieckiego Wschodu“, wychodzącym w Berlinie, ukazał się niezmiernie charakterystyczny artykuł, zatytułowany „Niemiecka historia miasta Poznania“, w którym autor usiłuje dowieść, że Poznań był zawsze miastem w gruncie rzeczy niemieckim i że w przyszłości ów stan rzeczy będzie znowu przywrócony. Artykuł naspikowany jest twierdzeniami na-

ciągniętymi i fałszywymi, które są tem charakterystyczniejsze, że ukazują się one w piśmie półoficjalnym, w dobie t. zw. „przyjaźni polsko - niemieckiej“, a co ważniejsze, że precyzuje się w nim wnioski autora na temat dalszych zamierzeń niemieckich wobec Poznania i Wielkopolski w sensie ponownego najazdu na tę dzielnicę w okresie jednego, dwóch, a najdalej trzech pokoleń.

Z procesu przeciwko zabójcom śp. min. Pierackiego

Ostatnie słowo oskarżonych

Wyrok zostanie ogłoszony w poniedziałek, 13 bm. o godz. 12 w południe

Warszawa. (PAT.) Piątkowe posiedzenie sądu okręgowego w sprawie o zabójstwo śp. min. Pierackiego rozpoczęło się o godz. 10 min. 50.

Przewodniczący wiceprezes Posemkiwicz oświadcza: „sąd przystępuje do wystuchania ostatniego głosu oskarżonych. Zanim udzieli głosu oskarżonym, przypominam ponownie, że obowiązani są, według ustaw miejscowych do składania wyjaśnień w języku polskim. Kto z oskarżonych do tego się nie zastosuje, straci prawo do ostatniego głosu.“

Osk. Stefan Bandera, czy i co chce powiedzieć sądowi w ostatnim głosie?

Na pytanie to osk. Bandera odpowiada coś w języku ukraińskim, wo-

bec czego przewodniczący poleca mu usiąść.

Na takie pytanie przewodniczącego oskarżeni Lebed, Hnatiwska, Karpynec, Czornij, Zarycka i Rak usiłują mówić w języku ukraińskim, wskutek czego przewodniczący odbiera im głos. Oskarżeni Kłymyszyn i Kaczmarzki i Pidhajny nie dają żadnej odpowiedzi, osk. Maluca odpowiada w języku polskim „nie“, a osk. Myhał oświadcza po polsku: „powiedziałem wczoraj“.

Następnie przewodniczący oznajmia, że na mocy art. 367 k. p. k., sentencja wyroku wydana i ogłoszona zostanie w poniedziałek dnia 13 bm. o godz. 12 w południe, poczem przewodniczący o godz. 11-tej zamknął posiedzenie sądu.

Czołno z 8 ludzi zatono

Białogród. (PAT.) Na rzece Morawie zatono skutkiem dostania się na niebezpieczny prąd czołno, przyczem ośmiu ludzi utono.

Poległy bohater czeski żyje!

Morawska Ostrawa. (PAT.) Stolarz Zapletal z Holiszowa na Śląsku opawskim zaginał w r. 1915 na froncie rosyjskim, poczem uznany został sądownie za zmarłego, a nazwisko jego wryto na miejscowym pomniku dla poległych bohaterów.

Ku ogólnemu zdziwieniu w pierwszych dniach stycznia br. nadeszła od Zapletal'a wiadomość, iż żyje i przebywa na Ukrainie. Wobec powyższego zarząd gminy zarządził natychmiastowe wymazanie jego nazwiska z pomnika dla poległych bohaterów.

Wręczenie nagrody literackiej Zofji Nałkowskiej

Warszawa. (PAT.) W dniu 10 stycznia rb. o godz. 12 odbyło się w gabinecie ministra w. r. i o. p. uroczyste wręczenie nagrody literackiej ministra w. r. i o. p. na r. 1935 w wysokości 5000 zł laureatce Nałkowskiej Zofji.

Wymalowanie swastyki na pomniku Dollfussa

Wiedeń. (PAT.) Pomnik Dollfussa, na przedmieściu Wiednia, został w tych dniach zamalowany czarną farbą. Na pomniku umieszczono znak swastyki.

Czterech ludzi zginęło na krześle elektrycznym

Nowy Jork. (PAT.) Czterech młodych ludzi, w wieku około lat 20, zostało w dniu wczorajszym straconych na krześle elektrycznym, w więzieniu Sing-Sing. Przebywali oni około roku w więzieniu, skazani o zabójstwo policjanta w jednym ze skiepow 5 dzielnicy.

Sukces polskiej drużyny narciarskiej

Warszawa. (PAT.) Polska harcerska drużyna narciarska, złożona ze Ślązaków i zawod. bielskich, startowała w tych dniach na międzynarodowych harcerskich zawodach narciarskich w miejscowości Mariazeti. Polacy odnieśli wielki sukces, zdobywając ogółem 11 nagród

12 spraw dyscyplinarnych

Warszawa. (Tel. wł.) W sprawie ostatnich incydentów na Uniwersytecie wynikło 12 spraw dyscyplinarnych wytoczonych studentom oskarżonym o udział w bójkach. Audytor uniwersytecki przesłuchał już w tej sprawie licznych świadków. (w)

ŁÓDZKIE WIDOKI

Magistrat w roli Djogenesa

Niespełna dwa i pół tysiąca lat temu przez zalane południowym słońcem ulice Aten szedł stary już człowiek, niosąc w ręku zapaloną latarnię. Śród kudłów nigdy niestrzyżonej i nieczeszanej brody, zza mięsistych warg błyskały mu w ironicznym uśmiechu zęby, a oczy patrzyły przenikliwie. Przepychał się przez najgęstsze skupiska ludzkie, a za nim wlokła się gromada roześmianych gapiów. Poważni obywatela przystawali i patrzyli mu podejrzliwie w oczy — przeczując, że oto Diogenes szkuje jakiś nowy kawał. Wreszcie ktoś z przechodniów okrzyknął go: — O, hej! Diogenesie, czego szukasz? — Spytaj raczej, kogo. — A więc kogo? — Człowieka. — W biały dzień z latarnią! — Tak, gdyż bez latarni w ciemnych Atenach nie mogą znaleźć ani jednego człowieka...

W Łodzi w ulicach płoną szeregi latarni. W nocy często gasną, lecz zato palą się w biały dzień. Pala się o godzinie dziesiątej rano, w południe i tak aż do zmierzchu. Jedną z takich ulic, oświetlonych dwadzieścia cztery godziny na dobę, jest między innymi ulica Bednarska. Naprzykład w dzień Trzech Króli Magistracka iluminacja trwała tam od samego rana...

Kogo magistrat szuka w biały dzień, paląc lampy za podatkowe pieniądze? Może też człowieka? Takiego człowieka, któryby wreszcie zrobił porządek w gospodarce za cudze pieniądze...

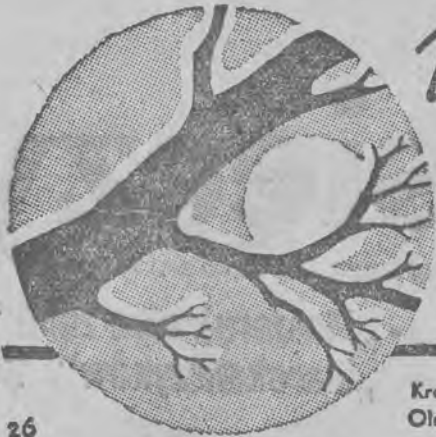
A może magistratowi zależy na zdobyciu popularności? Lampy płoną, a członkowie Rady Przybocznej zacierają ręce:

— Tak, tak, panie kolego, za lat tydzień i o nas jakiś feljetonista anegdotek napisze na temat lamp palonych w dzień i w nocy...

Wiele nasuwa się przypuszczeń, ale trudno zgadnąć, czego magistrat szuka przy blasku lamp w południe. A może bezrobotnego, może dziur w jezdni, może Żyda? Lecz to chyba i bez blasku lamp nie trudno w Łodzi znaleźć!

Diogenes palił lampę w biały dzień, lecz robił to na własny koszt, mieszkał zaś bardzo nierzeprezentacyjnie, ubierał się jeszcze skromniej, wogóle nikogo nie obciążał, nikomu nie kazał płacić ciężkich podatków na swoje utrzymanie i na swe zachcianki.

A magistrat?... Mimowoli nasuwa się jeszcze jedna analogja. Żył ongiś, również w starożytnej Helladzie, pewien jegomość imieniem Horostrates, który wprawdzie nie lampy palił, ale też nie na własny koszt...

W mroźne dni zimowe... NIVEA

Twarz i ręce pielęgnowane NIVEA będą zawsze dostatecznie odporne na ujemne wpływy zimna. Najważniejszy składnik NIVEA „EUCERYT” sprawia, że Krem NIVEA wnika łatwo i głęboko w pory skórne — dlatego ta nadzwyczajna skuteczność.

Krem NIVEA zł 0,40—2,60
Olejek NIVEA zł 1,00—3,50 PEBECO Spółka Akcyjna w Poznaniu

Kanał królowej Bony

Warszawa. (Tel. wł.) Ułożone są plany najbliższych prac w dziedzinie regulacji rzek w przyszłym. M. in. przewidziane jest doprowadzenie do stanu używalnego historycznego kanału królowej Bony, który został przekopany w XVI w. na Polesiu. Kanał ten przechodzi przez cały pow. kobryński i ułatwi komunikację między kilkoma miejscowościami, które dotychczas są pozbawione innych połączeń. (w)

Zgon aktora filmowego

Hollywood. (PAT) Zmarł naskutek ataku sercowego w wieku lat 39 znany aktor filmowy John Gilbert.

ILUSTROWAŁ FL. KLEMINSKI

ŚWIAT PŁONIE KOSZMARNE CIENIE WOJNY NAPISAŁ: JÓZEF BIENIASZ

19) Nawet na rzadko podawane w kuchni mięso wołowe patrzę z głębokim niedowierzaniem i nigdy już mi tak nie smakuje. Nie mogę też przelknąć owsianych placków, jacyemi raczą chłopci, oczywiście za sutą zapłatą. Na szczęście pozostają ziemniaki, o które nieco łatwiej.

Jednego dnia złapaliśmy Wojtkę Żurawa, co dowodziło, że tempo ucieczki zwolniło. Wygolony, broda przystrzyżona w klin, w długich, oficerskich butach, w mundurze bez zarzutu — wyglądał jak hrabia. Wsiadliśmy od razu na niego, wymysliając, ile wlaźło, ale Wojtek tłumaczył się, jak umiał: że należy teraz do pułkowych „sztafli”, że dowiędz do swoich nie ma jak, że rozkaz i tak dalej. Pocziwe Wojtczyko! Nie zmieniły go nic a nic extra buty i nie zatracił w nich zwyczajnej serdeczności, jaka go w stosunku do kolegów cechowała! Rozumie się, że niczemu nie winien, zwłaszcza, że zaraz zaprosił na wóz pod swoją cygańską budę. Naturalnie Śmiech wgramolił się także, ale nie było ani słowa wzmianki o psich pieczeniach, choć to byłoby chętno ciągle i zanosilo się od śmiechu z byle jakiego powodu.

Pod cygańską płachtą Żurawa znalazły się przysmak, o jakich najśmielsza fantazja frontowego żołnierza nie mogła zamarzyć. Więc najprawdziwszy koniak z trzema gwiazdkami, wino, oficerski cwibak w płóciennych woreczkach, konserwy mięsne i jarzynowe — istne delikacje, a potem papierosów i cygar, jak w magazynie tytoniowym. Wojtek raczył i śmieje się życzliwie. Serdeczne, naprawdę kochane chłopisko! Wciąż dolewa a my pijemy i wcinamy, co się zmieści. Potem ówimi papierosy jeden za drugim, na zapas.

Budy Żurawa nie opuszczaliśmy przez dwa dni, nawet tam nocując. Wojtek miał postanie, jak prawdziwy wielki pan w cywilu a nawet dwie potężne poduszki pod głowę. Chciał nam wprowadzić jedną na noc odstąpić, ale nie przyjęliśmy stanowczo. Najwięcej się ucieszyłem prawdziwie królewskim prezentem Wojtki: nowiutką koszulą i kalesonami; wszystko nowe, prosto z igły. Koszula jakaś frakowa, z przodem o śnieżnej białości, jak na bal. Dawał i Śmiechowi, ale ten nie przyjął, tłumacząc, że taka jak on świnia, nie umiałaby chodzić w podobnych grymasach. Wystarczy mu jego łaszki. W nocy potrzyma chwileczkę nad ogniem, kilka razy potrząpie i ma spokój na cały dzień następny, albo i dwa. Nie — to nie. Żuraw bieliznę schował a po namyśle wyciąga i daje mnie. Nie wziąłem, ale kazałem zachować na inny raz, gdy się znowu spotkamy. — Na trzeci dzień pożegnaliśmy nieocenionego gospodarza, obarczeni tyłu frykasami, że mogły wystarczyć na tydzień. Śmiech powyrzucał wszystkie naboje i uginał się pod ciężarem iadła

i alkoholu, którego nabrał w takich ilościach, aż pocziwy Wojtek się na niego obruszył. Śmiech już pijany udawał mu, że z niego wprawdzie dobry chłop, ale ciężki frajer; nie szkoda go ani trochę; szczęście pcha mu się drzwiami i oknami, czy chce, czy nie chce, nie tak, jak nam biednym piechociarzom. Wojtek wysłuchał cierpliwie i przyznał Śmiechowi słuszność, no bo co miał robić — i rozstaliśmy się w najlepszej przyjaźni.

Z Adasiem jestem znowu dobrze. Co chwilę zagląda do butelki i raczy mnie, tłumacząc, że nie poto dźwiga ciężary na barach, żeby się nimi dzielić z chamami; wypić trzeba jednak, bo diabło ciężkie. Wypowiada przymtem po swojemu różne kapitalne teorie, którym trudno nieraz zaprzeczyć. Przedewszystkiem jest wielkim zwolennikiem alkoholu na wojnie. Całe życie to według niego ofiara, pokuta a takie jak dziś jest wogóle święstwem. Ponieważ niema na to rady — pozostaje alkohol, który daje zapomnienie. Alkohol jest zastrzykiem dla zneutralizowania bólu, wobec czego szczególnie wrażliwym i uczuciowym jednostkom nie pozostaje nic innego, jak łagodzenie osobistych, bolesnych skutków istniejącego zła. Upijają się ludzie, zdający sobie sprawę z pewnych tragicznych sytuacji, którym nie zapobiegnie ich osobista wola, lub wysiłek i zdani na los szczęścia. Upijają się ludzie i narody biedne. Bogacze są wstrzemięźliwi. Bogacz, upiwszy się — traci możliwość rozkoszowania się własnym dobrobytem i zatracca świadomość

nagle rozumiał swoją w życiu bezradność.

Śmiech jest zdecydowanym fatalistą. Według niego nikt nie ma wpływu na losy życia. Człowiek jest naczyniem tworzenia się życia i tylko jako środek ma wpływ na jego poczęcie. Samo życie, jego koleje i cele nie zależą od człowieka, ale od Mądrości, która je stworzyła. Życie na ziemi jest realnym wcieleniem Myśli Bożej. Nawet myśl ludzka jest tak realna, jak butelka rumu. Myśl jest rzeczą materialną, niedostrzegalną jedynie z powodu niedośćności ludzkich zmysłów. Myśl jest tak samo fizyczna i wieczna, jak głos lub światło, których funkcje trwają wiecznie. Może kiedyś dojdziemy do takich technicznych wynalazków, że będziemy mogli wytławiać poszczególne czynności mózgową, jak dziś wytławiamy głosy, choć te jakby się napozór wydawało, nie wychodzą poza obręb pokoju. Wtedy ustana siła faktu zła, podstępne myśli ludzkie i rozpocznie się prawdziwe piękno życia. Życie jest wcieleną emanacją Pracy Myśli Boga. To, co widzimy w naturze, dowodzi, że istnieje celowa, głęboka mądrość czyjaś poza nami; kogoś, kto sobie życie i świat umyślił; kogoś, kto stał się ciałem. Teoria o materializmie jest oczywiście niedorzecznością. Życie, choć naogół wieczne, ma w poszczególnych przejawach spełnić pewne zadania i odejść. Cel istnienia życia jest tak samo dla człowieka niepojęty, jak istnienie samo. Kto rozwiąże cel życia — ten odkryje tajemnicę bytu. Świadomość indywi-

ny na teren operacyjny w razie wojny. Gorzej, że tuż za Karpatami Węgry, ostoja monarchji i dynastji a niedaleko za Krakowem — przemysłowy Śląsk, Morawy i rany boskie — Wiedeń, stolica państwa! Wojsko i sztaby spełniły dotąd walecznie swój obowiązek. Żołnierz krwawił się w szaleńczej odwadze, sztaby pracowały dzień i noc — więc skąd to niepowodzenie!? Żołnierza było poddostatkiem, broń nie zawiodła, amunicji nie zabrakło, technika austriacka pierwszorzędna — jakże się stać mogło, że dzicz moskiewska, Azja, zajęła już taki kawał kraju koronnego i zupełnie poważnie nosi się z myślą sforsowania Karpat!? Biuletyny zapowiadały wprawdzie przemysłną obronę defensywną, polegającą na zajęciu niewzruszonych stanowisk z oparciem się o Karpaty i wykruszeniu nieprzyjaciela; odwrot ogłaszały za manewr taktyczny i chytrą pułapkę. Cóż, kiedy w to nie wierzyli cywile, wprawdzie ludzie, nie mający najmniejszego wyobrażenia o sztuce wojennej, ale uzurpujący sobie znajomość tej sztuki i gazety, gdzie wśród entuzjasmów i patriotycznych odezwo czytano się często między wierszami ledwie uchwytną ironię. Ze jednak ktoś winien tyłu niepowodzeniom — sztaby wnet spostrzegły związek między sukcesami przeciwnika a charakterem niemieckiego kraju i obiecywały wyciągnąć stąd w przyszłości konsekwencje.

Tymczasem obsadzano silne rowy świeżym żołnierzem, wyposażając go w nową broń: miotacze min i miotacze płomieni. Już pierwsze próby dały wyniki nadzwyczajne. Mina wyrzucona celnie z miotacza — niszczyła w strzępy wszystko, cokolwiek się znajdowało w promieniu jej działania. Przy wprawdzie można było coppersa uciec przed takim kuferkiem z ekrazytem czy dynamitem, ale było to sztuką nadzwyczajną. Z okopu w okop łatwiej też trafić miną, niż artyleryjskim granatem, a skutki nieporównanie większe.

Na atakujących wręcz przyczajono się z miotaczami płomieni. Miotacz, napełniony ropą i innymi łatwopalnymi substancjami, wyrzucał z niebywałą siłą płynny strumień ognia na odległość kilkudziesięciu kroków i uznany został za niezrównany w wypalaniu oczu. O nic innego zresztą nie chodziło. Ślepiec stawał się tak samo nieszkodliwy, jak zabity, a broń bądź co bądź humanitarna, bo nie odbiera życia. W dowództwa wstąpiła nowa odwaga, nowy duch. Zawsze lepiej walczyć z oparciem się o swoich, niż na ziemiach nieprzyjacielskich, niechętnie lub wrogo usposobionych do c. k. wojsk. Tu było zresztą bezpieczeństwo i dlatego, że tyłów i boków armji broniły niezdojdyte forty krakowskie.

Przy każdej komendzie grały zawa-djacko orkiestry wojskowe, na znak wielkiej pewności siebie i dla dodania animuszu tym, co śmieli wątpić w powodzenie oręża. Entuzjazm wywoływały marsze Radetzkiego, Rakocznego, „O du mein Vaterland”, albo „Die Bośniaken kommen”. ... Bośniacy byli w szczególnych łaskach. Chłopy rosła, jak dęby, o zbójckich gebach, w zawa-djackich fezach z kutasami, stanowili istotnie dobry materiał wojskowy, a w walce odznaczali się brawurą i niesłychanym pkrucieństwem

„grały zawa-djacko orkiestry wojskowe”

mość sybarytyzmu, z którym mu dobrze. Ubogi inteligent pije, bo rozumie swoją w życiu nicość, prostak — żeby był czemś, gdyż podświadomie wyczuwa, że jest niczem. Nie piją ludzie, ale przez ludzi pije kuma-troska, zawody życiowe, gorycze i bieda. Nie znosi alkoholu tylko radość życia a tej jest mało i szczęście, którego niema. Nie pije idjota, bo ten wogóle nic nie rozumie, kręty i filister, pije zaś każdy porządny i myślący człowiek, co

dualnego istnienia zaczyna się na granicy materji i ducha, stąd u człowieka tak mało wiedzy o sobie samym...

Na dyskusje jednak czasu coraz mniej. Jesteśmy znowu na terytorjum własnem, gdzie są czynione gorączkowe przygotowania do przyjęcia nieprzyjaciela w sposób stanowczy, zdecydowany. Ze najeżdźca opanował całą Małopolskę aż po Kraków — mniejsza z tem. Ten panie-kraj nie-dźwiedził był i tak zawsze przeznaczo-

Po krwawy chleb

„Kwiat Legji“ w odsiecz

Straszny bój w mrokach nocy — Walka bagnietów z jataganami — Jedyne Francuz padł... — „Maszeruj, albo zgin!”
Wesołe chwile z „dwójkarzami“ — 120-kilometrowa przechadzka — Wracam do Łodzi — „Marokańczyków“ tu
coraz więcej — Wspomnienia przychodzą...

W nocy nikt nikomu nie przyjdzie z odsieczą, za żadne skarby nie pomoże. Tak to już w Legji zwyczaj i nikt na to nie poradzi. Dopiero w dzień możemy liczyć na pomoc sąsiadujących z nami fortów. Sądząc z wycia i hałasu nacierającego wroga, spodziewamy się ich do dwóch tysięcy, to też nie próżnujemy i strzelamy, aż lufy się nam zagrzewają. Dochodzi do tego, że po dwóch godzinach, ręce zaczynają nam omdlewać, a karabiny formalnie zacinają się pod wpływem rozgrzania się. A Arabi stale atakują — trup ściele piasek gęsto, a oni z dzikim uporem pra naprzód.

Na murach ukazują się już pierwsze postacie z jataganami, którymi operują Arabi z niezwykłą wprawą i zręcznością. Tych z miejsca atakujemy bagnietami. Za chwilę wszyscy leżą na murach nieżywi. Trupy ich spycha się z murów i czeka na dalsze, wylaniające się białe turbany.

Bój ten trwał do samego rana ze zmiennym szczęściem. Była już ciężka chwila, kiedy prawie skrzydło nieprzyjaciela niespodziewanie wdarło się na mury przeważającą siłą. Już zdawało się, że nadeszła ostatnia chwila, kiedy rozpaczliwy kontratak naszych legionistów, wypchnął nieprzyjaciela poza mury. Po tym czynie, ataki wrogów osłabły trochę, a gdy w pewien czas błąd świt coraz bardziej rozpraszał resztki uciekającej nocy, razem z nią cofnęły się zdziesiątkowane hordy Marokańczyków.

Na przedpolu naszej fortecy pozostało dużo zabitych i rannych. Legło też sporo i naszych legionistów, padł też porucznik, jedyny Francuz w tej bitwie o sprawę Francji. Reszta, to sami cudzoziemcy, tak mało zainteresowani w zagadnieniach polityki Francji w stosunku do Marokka, którzy jednak ofiarowali na ten cel najdroższy skarb, jaki człowiek posiada — życie.

Mieliśmy też kilkunastu jeńców — nie będziemy ich mordować, tak, jak oni nas. W myśl rozkazów dowództwa i misji katolickich w Afryce wysłaliśmy ich do Khenifra najbliższym transportem, gdzie zrobią z nich „porządnych“ i ucywilizowanych ludzi.

Około godziny 15 ujrzelśmy na horyzoncie jakąś kolumnę, nad którą powiewał trójkolorowy sztandar francuski. Lunety poszły w ruch. — Poznaliśmy ich — to 2. pułk Legji Cudzoziemskiej, który nam przyszedł z pomocą. Pomoc naprawdę spóźniona, ale świeżo w pamięci stoją nam wypadki ostatnich dni na sąsiednim forcie, gdzie pastwą band tubylczych padła cała załoga, a że od przybytku głowa nie boli, a przytem nie wiedzieliśmy, czy nie powtórzy się napad, przyjeśliśmy nadsięgających legionistów z całymi honorami wojskowymi. Przytem nasza załoga miała okazję do lepszego menażu i zamiast rzepy i brukwi, mieliśmy przez czas pobytu „dwójaków“ ryż, makaron, konserwy, a na deser podwójną porcję wina.

Gość nasz, który, ujrawszy nasze sygnały, przyszedł nam z pomocą, 2. pułk Legji Cudzoziemskiej, chluba armii kolonialnej, ma charakterystyczny napis na sztandarze, wyhaftowany złotem. Napis ten w języku francuskim jest właściwie hasłem, które służy całej Legji: „Marche, ou crève“ — czyli „Maszeruj, albo zdechnij“.

Trzy słowa tylko, a jednak ile w nich kryje się treści! Toż to cała historia i tragedia zarazem nasza: bez wytchnienia, bez wypoczynku, stale w marszu, stale w pogotowiu. Nie chcesz lub nie możesz dzielić trudów służby w Legji — zdychaj! Giń!

Podochoceni winem i wesołym nastrojem, spoglądamy na sztandar, łopodało przeciętnemu legionście. W ostatniej chwili komendant fortu wydaje rozkaz, by część załogi wyruszyła z tymi „zdychaczami“ dla odtransportowania schwytych do niewoli Marokańczyków, oraz, co gorsza, kilku naszych towarzyszy do bataljonu karnego. Taki rozkaz, to „przechadzka“ obliczona na 120 kilometrów, bowiem akurat taka jest odle-

Na takich rozmyśleniach czas szedł szybko naprzód i nawet nie wiedziałem kiedy, po dłuższej podróży, pociąg stanął na dworcu łódzkim. Łodzi oczywiście nie poznałem — zmieniła się trochę na korzyść pod względem zewnętrznym, ale co, jak co, to pod jednym względem się nie zmieniła: „Marokańczyków“ tak było dużo, tak zapewne jest więcej.

CHARAKTERYSTYCZNY KRAJOBRAZ PUSTYNI MAROKKA

czący wesoło na wietrze — i to trochę nam tylko mać radość i entuzjazm. Ten napis jest nazbyt wymowny, aby patrzeć na niego, śmiać się wesoło, beztrudnie.

Ale wino robi swoje — po kilku godzinach zapijamy zdrowie sztandaru i towarzyszy z pod jego znaku, zapominamy o ciężkich chwilach przebytych i pozosta-wionych w mrokach przeszłości i żyjemy, a właściwie staramy się żyć teraźniejszością. Taki to już naród, ci legionście — nie mają nic do stracenia, a kiedy już przyjdzie jakaś jaśniejsza chwila w trudnych dniach służby, to zapomina się o całym świecie i chwytą się spragnionymi ustami napelnioną szklanek, wychyla duszkiem, za zdrowie nawet tych, co w innych wypadkach zastąpiłoby u nas na śmierć.

Dwa dni już używamy życia, patrząc stale i odczytując te ponure słowa, wyszyte na sztandarze, który wreszcie po trzech dniach hulanki, ujęty krzepkimi rękami swego chorążego, opuści nas wraz z swymi obrońcami.

Podochoceni dowódcy życzą sobie laurów w dalszych bojach, zegnają się rozczulająco, co po użyciu większej ilości wina, nie jest takie śmieszne, jakby się wy-

głosił do Khenifra, miejsca postoju kadry Legji Cudzoziemskiej. Taka przyjemność nie każdemu z nas przypada zbyt do gustu, to też czekamy na wybór komendanta, który osobiście wyznacza ludzi do takiego transportu. Po odczytaniu rozkazu, padają kolejno numery wyznaczonych (trzeba dla objaśnienia zaznaczyć, że Legja w używaniu do wszystkiego ludzi służących w wojsku kolonialnym unika

PRZED SPOCZYNKIEM

nazwisk, zastępując je numerami) — czekam, słuchając z uwagą, czy i mój padnie. Jest... Ciszę przerywa Nr. 32911. Przekląłem komendanta w duchu za tę przysługę i „wyróżnienie“, a w rzeczywistości wyprężyłem się służbiście na baczność i głosem wojskowym przyjałem to do wiadomości. Spojrzałem na mnie mój zwierzchnik, uśmiechnął się z zadowolenia i mruknął pod nosem „bon“, poklepał mnie po ramieniu. Była to łaska, której rzadko kto mógł dostąpić.

Potem nastąpiło dalsze wyczytywanie numerów. A gdy już po godzinie byliśmy gotowi do wymarszu, sztandar stanął na przedzie, za nim ustawił się 2 pułk Legji, na tyłach zaś zajęliśmy my miejsce. Padł rozkaz i kolumna jak jeden mąż ruszyła naprzód.

Przed nami łopotał na wietrze sztandar z trzema literami wyszytymi złotem i zdawał się nam mówić w takt naszych kroków: „Maszeruj albo zdechnij“, Maszeruj albo zdechnij!“

Wkrótce, to znaczy po kilku miesiącach — skończył się mój pobyt w Legji. Wracam do domu wesół i radosny. Żał mi tylko było tych Polaków, którzy jako moi przyjaciele i towarzysze, ginęli na moich oczach, bądź ranieni śmiertelnie przez kule dzikusów, bądź rozszarpani przez dzikie bestie. Nie wiedzieli zapewne, że wyjeżdżając z kraju, kości swoje suszyć będą na afrykańskim słońcu i żaden człowiek nie zmówi nawet „Wieczny odpoczynek“ za spokój duszy takiego nieszczęśliwca. Trudno — nie dane było każdemu wrócić do domu.

Droga do domu, gdzie mieszkam, przeszła mi jak mgnienie oka. Nim minęło kilkanaście minut, a już znajduję się na ulicy Podrzecznej, gdzie pod numerem 7 czeka na mnie niczego nie spodziewająca się matka. Przyjazd mój był naprawdę wielką niespodzianką — uściskom i radości nie było końca.

Późno w noc siedziałem, otoczony gronem ciekawych zamorskiego życia członków rodziny i znajomych i sam musiałem jeszcze raz przeżywać wszystkie minione chwile i jeszcze raz musiałem powrócić do koszmarnej i strasznej przeszłości.

Gdy zasypiałem w pierwszą noc pod polskim niebem, w serce moje wkradła się maleńka obawa i mimowoli na usta cisną mi się słowa: czy też i tu, w moim ojczystym kraju, znajdę pracę i kawałek chleba?

KONIEC

Kiepura nie lubiany w Hollywood

Tygodnik literacki „Prosto z mostu“ donosi za prasą francuską, że Kiepura zaangażowany przez Paramount do Ameryki został przez wytwórnictwo zmuszony do milczenia (zaniechania wywiadów), gdyż za dużo wychwalał Hitlera, co w Hollywood jest mocno niepopularne. W studjo Kiepura jest niepopularny z powodu ataków złego humoru i fantazyj. Zaraz na wstępie odmówił grania ze znaną śpiewaczką amerykańską Gladys Swarthout, a kiedy go ostatecznie zmuszono do śpiewania z nią, oświadczył podobno: „Dobrze, będę śpiewał z nią duet, ale głos mam mocny i zobaczcie, czy będzie ją wogóle słychać w mikrofonie“. Kaprysy Kiepury powodują, że wykonywanie filmu posuwa się bardzo powoli.

HUMOR

Przemówił się...

— Co macie dziś na obiad — pyta gość kelnera.
— Ozór wołowy — proszę jaśnie pana!
— Znowu ozór wołowy? ozór wylaził mi już z gardła.

Trafna odpowiedź

Nauczyciel: — Do czego służy mięso wielorybia?

Uczeń: — Do jedzenia.

Nauczyciel: — A co się robi z jego kośćmi?

Uczeń: — Kładzie się na brzeg talerza.

SŁOŃCE, PIASEK I KAKTUSY...